

[Boligministeren]

nomiske skulle være med inde i billedet. Rent økonomisk betød den ordning, at husleje-forhøjelsen pr. 1. april 1978 på 5 pct. og pr. 1. april 1979 på 7½ pct. i praksis skal rykkes et par måneder frem for at få de 300.000 kr. fra beboerne med ind.

Vi er hverken fornærmede eller noget som helst, fordi kreditforeningen har tilbudt at betale beboernes andel. Det, vi siger og har sagt fra starten af, og som var forudsætningen for løsningen, er, at beboerne skulle være med i løsningen, og at Morbærhaven skulle omdannes til et almennyttigt boligselskab med almindelig ledelse. Ingen af disse to ting kan man opnå tilslutning til, altså hverken omdannelsen til almennyttigt boligselskab på almindelig vis eller tilslutning til den meget lille husleje-forhøjelse, det bliver for den enkelte, som jeg har nævnt det. Ingen af delene vil man acceptere. Man vil have en eller anden form for flertal i denne bestyrelse, og med denne bebyggelses fortid, som jeg ikke skal trætte tinget med, in mente er det, at vi fra ministeriets side må sige, at der må etableres en ledelse, hvis der skal tilføres 7,5 mill. kr. som ekstraordinær hjælp, en ledelse, som man kan have tillid til vil køre efter fornuftige budgetter osv.

Jeg vil da gerne sige, at dette, at vi fastholder de 300.000 kr., ud over at det skal være et engagement fra beboerne, jo også har sin baggrund i, at det budget, som er tilbage, når de 7,5 mill. kr. er betalt, i forvejen er et skrabt budget.

Med hensyn til Skjoldhøjkollegiet ligger det ganske simpelt sådan, at beboernes holdning hele vejen igennem har været den, at ligegyldigt hvad der blev foreslået, hvad der blev forhandlet og forhandlet tilbage igen – for det er nemlig sagen derovre – ligegyldigt hvilke løsninger man aftalte med den ansvarlige bestyrelse, som vi efter betalingsstandsningerne måtte bede tage sig af tingene, så har man nægtet at medvirke til noget som helst. Så ser vi ingen anden udvej, end at dette kollegiums videre skæbne må være afhængig af, hvad loven siger om disse ting.

Kaj Hansen (DKP):

Huslejeboycot'erne har jo også været inde i debatten her. Jeg vil gerne først sige, at kommunisterne ikke støtter enhver sporadisk boycot, men dér, hvor der er et kvalificeret

flertal af beboere bag boycot'en, dér, hvor den er organiseret på fornuftig vis, så den huslejestigning, der ikke indbetales, indefryses til senere disposition, stiller vi os selvfølgelig solidarisk med lejerne.

Jeg deler ikke den forargelse, der er kommet til udtryk over disse boycot'er, for det er mennesker i en fortvivlet situation. Hvordan var forargelsen, dengang bønderne hældte mælken i kloakken? Hvordan var forargelsen, dengang man stoppede trafikken på Lillebæltsbroen? Hvordan var forargelsen, dengang fiskerne stoppede Esbjerg fiskerihavn? Man skal passe på, at man har så meget forargelse tilbage, at der også kan blive noget til de andre episoder, jeg her har nævnt.

Så bliver jeg nødt til at sige, at jeg er lidt mællos efter at have hørt boligministerens udredning om Morbærhaven. Der er nogle, der har den opfattelse, at boligministeren ofte medvirker til at gøre sagerne vanskeligere ved at provokere, og jeg synes også, at han i nogle tilfælde optræder som en elefant, der kommer ind i en porcelænsbutik. For hvad er tilfældet? Tilfældet med Morbærhaven er, at i mandags var der et møde, hvor kammeradvokaten, hvor Boligselskabernes Landsforening, hvor kreditforeningen og hvor kommunalbestyrelsen samt kollegieforeningen var enige om en ordning, som betød, at kreditforeningen ville gå ind med ekstra 300.000 kr., således at kollegianerne kunne slippe for den ekstra huslejestigning. Det var man aldeles enig om, og det er denne løsning, boligministeren her tillader sig at afvise.

Hvis det kommer til tvangsauktion i Morbærhaven, efter at alle disse ansvarlige instanser er gået ind for ordningen, så bliver denne boligminister den første, der kommer til at være slagter af socialt boligbyggeri. Derfor vil jeg meget stærkt anmode ministeren om, at han endnu en gang overvejer denne sag, når alle disse ansvarlige instanser står bag en løsning og kreditforeningen er villig til at lægge de 300.000 kr. på bordet.

Til hr. Knud Damgaard må jeg sige, at det jo ikke lykkedes at få kejseren klædt på, selv om der også var nogle politiske stripteasenumre ind imellem. Når nu hr. Knud Damgaard og flere andre har meddelt, at de vil stemme imod en dagsorden, der ikke er fremsat, så vil jeg lade være at foreslå nogen, for så vil jeg se, hvordan det skal foregå.